ELIZABETH HARAN

Navždy spolu

KLOKAN

edice

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Pavel Dufek, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu EIN TRAUM IN AUSTRALIEN
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Bastei Lübbe AG,
Köln
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-815-9

Věnování

Tuto knihu věnuji památce své matky, Lucy Mayové, a otce, Johna Harana. Když jsem byla dítě, přestěhovali jsme se do Austrálie, a tím začala moje báječná cesta. Po obou se mi den co den stýská.

Prolog

1927
Paskeville, Horní poloostrov Yorke, Jižní Austrálie

Norma Hanesová otevřela dveře do ložnice své osmnáctileté dcery Very a leknutím upustila kupu složeného prádla. Vera se právě svlékala a chystala se vykoupat v sedací vaně v rohu pokoje. Měla na sobě už jenom pumpky a korzet. Matčin pohled spočinul na oblém břiše. „Vero, sakra! Vždyť ty jsi…“

Dcera honem stáhla z postele župan a zakryla se. „Mami, myslela jsem, že jsi na nákupu,“ vyhrkla, potom zvedla čisté prádlo a zavřela dveře. „Měla jsi zaklepat,“ zašeptala ustrašeně.

Normě se z tváře vytratila všechna barva. „Kdo ti to udělal?“ zeptala se tlumeným hlasem a nespouštěla z břicha oči. „Táta mu ufikne koule a hodí je ptákům!“

Vera zrudla. Měsíc skrývala rostoucí břicho pod širokými šaty, koupala se, jen když si myslela, že nikdo jiný doma není, a dennodenně se soužila strachem, že rodiče její stav odhalí. Jako zázrakem se jí dařilo tajit ranní nevolnost, přesto bylo nevyhnutelné, že to jednou praskne.

Hrůza ve výrazu matčina obličeje ustoupila žalu a její hlas zněl Veře zarmouceně. Nesnesla pomyšlení, že by mezi ně její stav vrazil klín.

„Vero, ptám se tě znova, kdo ti to udělal!“ naléhala Norma. „Pověz mi to!“

„To nemůžu.“ Veře se oči zalily slzami.

Matka ji pevně popadla za paži. „Řekni mi to!“ mámila z ní. „Zneužil tě některý z těch chlípných kluků Murphyových?“

Vera věděla moc dobře, co si máma myslí: Bylo by to sice odporné, ale aspoň by dcera byla v pozici oběti, a ne nestydaté

dívky. Odvrátila zrak. „Mami, nekřič tolik. Ne, nikdo mě neznásilnil.“ Vytrhla se ze sevření a svalila se na postel.

„Takže jsi vědomě dovolila, aby se s tebou nějaký chlap vyspal…“ Normu očividně trápila představa, že její jediná dcera není pohlavně zdrženlivá a ona o tom neměla ponětí. „Ať je to kdo chce, neprodleně se s tebou ožení, dřív než tě v tomhle stavu uvidí lidé. Totiž pokud bude pan farář souhlasit a oddá vás. Ale i kdyby, víš, jaké jsou ženy farmářů klepny. Ještě po letech nás budou za zády pomlouvat. Na to jsi nepomyslela?“

„Mrzí mě to.“ Při pohledu na matčin hluboký zármutek se Vera rozplakala.

„Tvoje lítost nic nezmění na hanbě, kterou jsi na nás uvalila,“ vyčetla jí Norma smutně. „A chraň tě ruka Páně, jestli na to přijde otec. Dobře víš, že toho moc nezmůžu, abych tě před ním ochránila…“

„Nechci ti přidělávat mrzutosti. Všechny následky ponesu sama.“ Vzdor odvážným slovům Veře tlouklo srdce strachem a vzlykala. V první řadě se bála otce. Rodinu zaopatřoval dobře, ale náklonnost jí láskyplně neprojevoval a byl nesmírně prchlivý.

„Vero!“ zahřmělo z chodby.

„Panebože, to je on! Podle všeho skončil s prací dřív,“ zašeptala Norma panicky. „Bůh tě ochraňuj, dítě!“

Dveře se rozlétly a v pokoji stanul Burt Hanes. Měl husté černé obočí, nad nemilosrdnýma očima stažené. Norma a Vera byly vyděšené, jako by proti nim stál medvěd. Přelétl zrakem místnost, spatřil dceru, jak na posteli brečí, a před ní manželku se zkroušeným výrazem. „Co se děje? Cos provedla?“ uhodil na dceru.

Ta si rozpačitě utáhla župan.

Burt se zamračeně díval na manželku.

Norma bezradně polkla. „Naše holčička… se dostala do maléru,“ zamumlala se svěšenou hlavou. Nepochybovala, že z toho bude vinit ji, protože se dceři podle něj dostatečně nevěnovala.

„Do maléru? Jakýho proboha?“ Burt udělal krok k Veře. Ta se hned odvrátila a stulila. Nejradši by se někam schovala.

Vtom mu svitlo, o jakém „maléru“ je řeč. „Chceš tím snad říct, že… je…,“ zařval vztekle, chytil Veru za ruku a obrátil ji k sobě. Z očí mu koukalo znechucení. Vzápětí vrávoravě couvl.

Vera stáhla hlavu mezi ramena. Bála se, že ji uhodí.

„Zrovna jsem jí řekla, že se hned musí vdát,“ chvatně prohodila Norma v naději, že ho tím uklidní. „Dítě se narodí v manželském svazku.“

Burt se otočil. „Tys o tom věděla!“ obvinil ji dopáleně.

„Máma to nevěděla,“ zastala se jí Vera a tiše dodala: „Zjistila to až teď.“

„Jak to, že sis toho nevšimla dřív?“ hartusil. „Vera je přece hubená, tak ti kulatý břicho muselo bejt nápadný!“

„Šikovně to maskovala,“ hájila se Norma. Kromě toho nic nepozoroval ani on. Ale byla natolik chytrá, že mu to nevmetla do tváře.

Vera se stále krčila na posteli. Burt se nad ni výhružně sklonil. „Kdo se tě odvážil zneuctít?“ křičel. „Vlastníma rukama ho zaškrtím!“

Vera neodpověděla. Náhle se jí zatočila hlava.

„Kdo?“ zařval netrpělivě. Obě ženy sebou leknutím trhly. Burt se obrátil na manželku: „Řekla ti, kdo je to prase? Ujišťuju vás, že už to podruhý neudělá!“ láteřil. „S kým se za mejma zádama stýkala? Někdo se tu přece musel ochomejtat.“

Norma si všimla, že má zaťaté pěsti, a předem skoro litovala toho nešťastníka, který si to odskáče. Sama si spílala, že jí unikalo, jak se Vera s někým stýká.

„Vážně jsem nikoho neviděla,“ bránila se.

Burt ukázal prstem na Veru. „Todlecto se nestalo samo od sebe. Okamžitě mi prozradíš, kdo to byl, nebo tě seřežu. To ti přísahám!“ A špinavým prstem do ní strčil.

Vera zavrtěla hlavou. Měla hrozný strach, že to z ní otec vytřiská, ale ať se děje co se děje, nechtěla vyzradit, kdo to má na svědomí. Na to už bylo pozdě.

„Nemrhej časem tím, že ho budeš krejt, protože na to stejně přijdu a pak ho chraň Bůh!“ zavrčel Burt rozzlobeně.

„Vero, pověz nám to,“ zkusila to Norma mírněji.

Dcera opět zavrtěla hlavou a sevřela rty.

„Proč ho chceš chránit? Je snad… ženatý?“ zeptala se matka. „Znásilnil tě nějaký ženáč?“ Vera byla přece slušné děvče, tak bylo jednodušší si představit, že ji nesvědomitě zbavil počestnosti ženatý muž s kupou dětí. Přinejmenším by to vysvětlovalo, proč se ho zdráhá označit.

„Ne,“ zašeptala Vera.

„Takže ses kurvila, jo?“ vyštěkl otec zhnuseně.

„Ne.“

„Ale jo. Přesně to si lidi pomyslej. Hanba ti! Okamžitě vypadni z domu a už se nevracej!“ zařval, popadl hromadu prádla a mrštil jím o zem.

„Burte, to nemyslíš vážně!“ chlácholila ho Norma.

„To se ví, že jo. Už ji nechci nikdy vidět!“ Nato z pokoje vyrazil ven.

Vera stále zoufaleji štkala a matka stála bezmocně nad ní. „Vero, možná to tak bude lepší,“ zašeptala přidušeně. „Kdybys zůstala, táta by ti udělal ze života peklo.“

„Mami, snad nechceš, abych odešla?“ zaskuhrala Vera.

„Samozřejmě že ne. Přála bych si, aby ses za otce dítěte provdala. Ale to asi nepůjde, viď?“

Dcera zavrtěla hlavou, matku objala a bezútěšně se k ní přitiskla. Neuměla si představit, že od ní odejde a třeba ji už nikdy neuvidí. „Mami, potřebuju tě!“ zajíkala se.

„Já vím.“ Norma ji pohladila po vlasech. Mohlo jí zlomit srdce, že své dítě ztrácí a spolu s ním i vnouče, s kterým se nejspíš nikdy neseznámí. Existovalo však řešení. „Víš, kdybys toho chlapa přiměla, aby si tě vzal, třeba by ti otec jednou odpustil,“ upnula se Norma k poslední naději a slzy se jí řinuly po tvářích.

„Mami, to nemůžu. Je mi líto.“

„Vero! Copak děláš tady venku?“ zeptal se Cornell Hastings překvapeně, když ji potkal. Stmívalo se a ona se nacházela na opuštěné venkovské silnici mezi Paskevillem a Sunnyvalem, na hony daleko od domova, a k tomu ještě s kufrem v ruce.

Vera byla ve své mizerii tak zahloubaná, že úplně přeslechla klapot koňských kopyt a lomoz povozu.

Cornell z něj slezl a stoupl si před ni. I v šeru na ní zřetelně poznal, jak je rozrušená. Položil jí ruce na ramena a ucítil, jak se chvěje. „Co se stalo?“ zeptal se znepokojeně.

Vera sklopila zrak. „Táta mě vyhodil,“ zašeptala ochraptěle. Sama tomu stále ještě nemohla uvěřit. Ani jí nedal příležitost se rozloučit s mladším bráškou Robertem.

„On tě vyhnal?“ zhrozil se Cornell.

Přikývla a bezradně si povytáhla velký šátek, aby se zahalila. „Poslední vlak mi ujel…“ Po tvářích se jí koulely slzy jako hrách. Vykročila dopředu.

„Počkej! Kam máš namířeno?“

Rozpačitě pokrčila rameny a popotáhla. Sama nevěděla. Neměla tušení, kde se dnes v noci vyspat. Norma jí navrhla, aby vyhledala domov pro svobodné matky. Jenomže jak jí naznačila, musela by tam pak dát dítě k adopci. S takovou hroznou představou se Vera nechtěla smířit.

Její utrápený pohled rval Cornellovi srdce. „Odvezu tě k sobě domů,“ rozhodl se.

To nečekala. „Ne, to nejde! Tvoje žena…“

„Georgina proti tomu nebude nic namítat,“ ohradil se rozhodně, chopil se kufru a položil ho na povoz za sedadlo. Potom vzal Veru za ruku, aby jí pomohl nahoru. Noha se jí přitom zapletla do šatů a škobrtla. Cornell ji včas chytil kolem pasu. Bylo mu jasné, co ucítil. Skoro se mu zdálo, jako by se na moment zastavil čas.

Veře jeho ohromený výraz v přitažlivé tváři neunikl. Polkla. „Pořád ještě mě chceš vzít k sobě?“ zapochybovala tiše.

„Jo…, jasně,“ vykoktal a zíral na ni nevěřícně.

Zhluboka se nadechla, pak se odvrátila a sama vylezla na vůz. Stále cítila Cornellův pohled, ale raději se dívala upřeně před sebe ve snaze si zachovat poslední kapku důstojnosti, co jí zbyla. Cornell se konečně vzpamatoval ze zkoprnění, obešel povoz a vylezl na něj z druhé strany.

První kilometr se vezli mlčky, oba hluboce zamyšlení. Vera ani nevnímala, jak za obzorem mizí poslední sluneční paprsky a na tmavé obloze se začínají rýsovat hvězdy. Dumala, jak se do ožehavého tématu pustit.

„Našim jsem odmítla říct, kdo je otcem," spustila konečně šeptem a na Cornella se přitom nepodívala. „Proto mě táta vyhnal."

Cornell po ní z boku mrkl a chvilku nereagoval. „Vero, my se o tebe s Georginou postaráme," slíbil za okamžik. „A… o dítě taky."

„To je od tebe milé, ale co když s tím tvá žena nebude souhlasit?"

„Georgina je umělkyně a hodně osvícená. Nebude žádat žádný vysvětlení."

Vera mohla jen doufat, že to tak dopadne, neboť nechtěla lhát. „A co tvoji rodiče?"

„V uplynulejch měsících se toho dost semlelo. Krátce po naší svatbě táta onemocněl. Naši se přestěhovali z farmy do města, aby měl táta po ruce pořádný doktory a špitál. Nepočítám, že by se vrátili, takže teď vedu rodinnou farmu já."

Vera v posledních měsících žila převážně samotářsky, a tak tuhle novinu slyšela poprvé. „To ti přeju. Přesto nemám dobrý pocit z toho, že tobě a tvé ženě budu na obtíž… s děckem."

Cornell chvíli mlčel, a proto se Vera obávala, aby si to nerozmyslel. Konečně z něj vylezlo: „Možná to tak mělo bejt, že jsme na sebe dneska narazili."

„Jak to myslíš?"

„Georgina nemá zájem se starat o domácnost. Ráda by jen a jen malovala, a tak jsme se rozhodli, že si pořídíme hospodyni. Třeba bys mohla… až se…" Kývl směrem k jejímu břichu. „Pro nás pro všechny by to mohlo bejt dobrý řešení."

Vera o jeho návrhu přemítala. Že by si s nimi zahrál osud? Ano, pravděpodobně by to bylo dobré řešení pro všechny.

1. kapitola

Listopad 1946

Vera stála na zadní verandě hlavní budovy farmy v Sunnyvaleu a rukou si clonila oči proti oslňujícímu slunci. Na poloostrově Yorke v Jižní Austrálii ten den panovalo děsné horko, i ve stínu starého blahovičníku vedle venkovního záchodu bylo dvaačtyřicet stupňů. U kamen v kuchyni dokonce ještě víc, a proto bylo příjemnější se zdržovat venku, i když tam Veru otravovaly bzučivky.

Zadívala se směrem k jatkám. Bučení krav se mísilo se štěkotem ovčáckých psů a vřeštění kakadu žlutočelatých z korun pepřovců peruánských, které vrhaly stíny na stáje. Z mračna prachu se vynořovali muži a zase mizeli. Pohybovali se pěšky i na koních a vybírali dobytek vhodný na trh. Uprostřed pracovníků, mezi nimiž byli čtyři domorodci, Vera zahlédla svého muže Harleyho Atwella, správce statku, a syna Ernieho, jenž už seděl na koňském hřbetě, ještě než se naučil chodit. Oba byli typičtí farmáři a užívali si každé minuty práce se zvířaty, a to i přes tři neměnné překážky, které k ní nevyhnutelně patřily: riziko zranění, dusivý prach a všudypřítomné mouchy.

Na smíšené farmě Sunnyvale se choval volně se pasoucí hovězí dobytek a ovce a pěstovaly polní plodiny. Vera pracovala u Cornella jako hospodyně nyní již téměř dvacet let. Se životem na ranči byla velmi spokojena, třebaže byla práce mnohdy náročná, například během světové hospodářské krize nebo naposledy za druhé světové války, kdy bezmála padesát pět tisíc jihoaustralských mužů bojovalo v cizině. Přes dvacet tisíc Australanů padlo do japonského zajetí a jenom dvě třetiny přežily, pročež na venkově nadále scházeli tělesně zdatní

muži. To mělo za následek, že Cornell nyní na farmě zaměstnával a zaučoval také domorodce. Byli to vynikající jezdci a velmi dobří pracanti.

Za války Vera převzala četné úkoly a mimo jiné pomáhala s prací v zemědělství. Cornell v dětství zažil, jak jeho otec vede farmu za první světové války, a pamatoval si, že přežívala jen díky tomu, že tvořila zdroj potravy. Proto začal chovat stovky slepic, které mu dávaly maso a vejce. Vera si zřídila umělou líheň kuřat a pečovala o ně. Často u nich vydržela půlku noci, aby je chránila před toulavými kočkami a lstivými liškami. Spolu s několika Austrálkami stloukala máslo a mlela mouku, vysazovala zeleninu a po nocích doprovázela Harleyho a Ernieho při lovu králíků.

Cornell Hastings vedl ranč v Austrálii v rámci třetí generace. Měl hospodaření v krvi, již jeho předci v Anglii byli statkáři a on považoval za svůj úkol farmu řídit a zachovat pro příští generaci, hlavně pro syna Jacksona.

Paní domácí byla v Sunnyvaleu Georgina Hastingsová, ale k běžné práci jak na ranči, tak v domácnosti neměla před válkou ani po ní kladný vztah. Byla to uznávaná malířka a její láska k farmě se zakládala na kráse krajiny, která se podle ročních období stále měnila, a rovněž na obdivu ke zvířatům, zejména ptákům. Byla otevřená, svobodomyslná a na svět pohlížela méně pragmaticky než skoro všichni ostatní lidé na venkově. Nejedla maso, protože byla přesvědčena, že zvířata mají krásnou duši, a tudíž by se neměla zabíjet jako potrava. Kvůli těmto názorům si mezi rodinami farmářů mnoho přátel nezískala. Většina se spíš divila, že se s ní Cornell oženil, přestože se do venkovského života vůbec nehodila. I tak si ti dva vypěstovali dobrý vztah. Milovali se, respektovali a podporovali v tom, co toho druhého bavilo, a spojoval je zájem o děti. Cornell se věnoval řízení ranče a Georgina zase své největší zálibě: malování. Večer se scházeli jako rodina, naplněni svou celodenní činností.

Veřin zrak se zatoulal k Georgině. Ta seděla na židli ve stínu pod blahovičníkem a pracovala na svém nejnovějším

uměleckém díle. S rozpuštěnými zlatými vlasy a v lehkých letních šatech, jež kontrastovaly se zelenými stromy a zářivě modrou oblohou, by byla podle Veřina soudu sama dokonalým objektem pro umělce. Georgina se dovedla do malování pohroužit na celé hodiny a nevnímala kolem sebe nic než přírodu. Nezřídka se vracívala domů až navečer, kdy už neměla na malování dost světla.

Nyní se z domu ozývaly hlasy. Beatrice, dcera Hastingsových, právě prostírala v jídelně stůl k večeři a přitom se živě bavila s kamarádkou Melody Phillipsovou, jejíž rodiče vlastnili prodejnu smíšeného zboží v Paskevillu, vzdáleném od ranče deset kilometrů. Beatrice byla spíš tuctová, ale uměla se zkrášlit vhodnými šaty a pěkným účesem, takže nepůsobila nevzhledně. K vlastní nelibosti zdědila po tetě oranžovočervené vlasy a často vysedávala dlouhé hodiny venku v naději, že jí je slunce vyšisuje do pěkného jahodového odstínu, jenže si místo toho přivodila spoustu pih.

Melody měla vlasy velmi tmavé, hebkou pokožku a zářivě modré oči, ale své přednosti nechápala a neuměla zdůraznit. Nosila nevzhledné šaty a copy. Obě chodily do školy v Paskevillu a v současné době stále kuly plány, jak naložit se závěrečným školním plesem. Hned po dokončení školy měly vypomáhat rodičům, dokud se neprovdají za někoho ze sousedství nebo si neodejdou hledat práci ve městě.

Beatrice přesně věděla, co chce: provdat se za farmáře, být paní domu a rodit děti. Za tím účelem si už jednoho farmářského synka ze sousedství vyhlédla. Naštěstí neměla konkurenci; Warren Sinclair totiž neměl co do vzhledu ani povahy co nabídnout. Jí však stačilo, že o ni ve škole jevil zájem. Víc nepotřebovala, aby usoudila, že on je ten pravý.

Melody měla hodně podobný cíl, narážela však na problém. Přála si vzít za muže Beatricina bratra Jacksona a až do smrti s ním žít šťastně a spokojeně na ranči Sunnyvale, přičemž jí přišla vhod každá záminka, aby mohla být v jeho blízkosti a házet po něm očkem. Měl co nabídnout, byl pohledný a měl jisté kouzlo – jenže neměl zájem o ni.

„Beo, jestli o to Jacksona požádáš, určitě na ples půjde," naléhala Melody na kamarádku.

„Odkdy dělá to, oč ho poprosím? V jeho očích jsem jen protivná mladší sestra."

„A já tvoje ještě protivnější kamarádka. Tím si jsem jistá," doplnila Melody sklíčeně. „Ale strašně ráda bych ho tam viděla."

„Tak ho tam musíš dokopat sama," popíchla ji Bea.

Melody se sevřel žaludek. „Naštěstí mi zbývá ještě pár dní, abych sebrala odvahu."

„Asi bys to měla udělat tak jako já s Warrenem," navrhla Bea samolibě. „Vím, že to není správné, aby holka zvala kluka na ples, ale musela jsem to vzít do vlastních rukou, když je tak nesmělý. Přitom jsem se mu to všemožně snažila dát najevo, přesto nedokázal překročit vlastní stín." A vyprávěla, jak jela na farmu do Wilmot Downsu, kde ostýchavý Warren s otcem právě spravoval plot, a jednoduše se vytasila s pozváním na ples. Warrena tím tolik zaskočila, že rázem ztratil řeč, a tak jen přikývl. Ona mu oznámila datum, kdy se ples koná, jeho zaraženému otci ještě popřála hezké odpoledne a odjela.

„Obdivuju tvou odvahu," uznala Melody. „Jenomže tvůj bratr by řeč nikdy neztratil, viď? Na to je moc sebejistý. A já bych plácala nesmysly jako nějaká pitomá husa. Nejspíš je to ode mě beztak hrozně bláhové, namlouvat si, že by si se mnou zatančil. Vždyť ani neví, že existuju."

Vtom zaslechly, jak Vera zvoní na znamení, že se za hodinu bude podávat večeře. Všichni tak měli dost času se umýt a převléknout. Kromě toho byl zvonek pro Melody signálem k odchodu, pokud chtěla dorazit domů před setměním. Přichystala se tedy na zpáteční cestu na koni, který stál vedle toho Beina ve stáji mezi domem a jatkami. Když se někdy objevila u stájí a natrefila na Jacksona, dodala si odvahu a zamávala na něj v naději, že se usměje a pokyne jí zpátky. Málokdy měla to štěstí, že se dočkala víc než jen pokývnutí.

* * *

Jako první se do domu vrátila Georgina. Stejně jako většinou byla vyrovnaná, nepoznamenaná každodenními trampotami, jaké přinášela práce na farmě. Obzvlášť šťastná bývala, vždycky když dokončila další obraz a byla s ním spokojena. Ten, který dodělala dnes, byl poslední kus do sbírky určené na předvánoční výstavu v galerii Modena ve městě. Na takovou výstavu musel být výtvarník hrdý, neboť na ní dostávali příležitost pouze renomovaní umělci.

Vera uviděla Georginu jít přes kuchyň s barvami a stojanem do ateliéru a s úsměvem jí blahopřála. Pak odnesla do venkovní umývárny čisté ručníky a vrátila se do kuchyně, odkud zahlédla Cornella, jak přichází k domu v doprovodu svých utahaných a žíznivých ovčáckých psů. Již předtím jim naplnila misky masem a uložila je ve skříni se síťkami proti mouchám ve spižírně, aby je mohl dát psům, ještě než se umyje. V dálce Vera spatřila na cestě Jacksona a Ernieho. Šli si opláchnout ruce v neckách u jatek. Pořádně si je potom drhli v umývárně před domem, jen co jim Cornell uvolnil místo. Domorodci se myli u jiného koryta. Vera jim chystala porce masa a zeleniny do skříně v obydlí na opačné straně stájí. Jídlo si s oblibou vařili sami až po setmění na ohni a spali raději pod širým nebem než v dělnických příbytcích.

Ernie si v dobrém rozmaru pískal nějakou melodii a pumpoval do necek vodu. Potom vzal kostku mýdla a namydlil si předloktí a ruce.

„Co že tak zvesela?“ zeptal se Jackson rozmrzele.

Ernie se k němu obrátil udiveně. „Proč ne? Byl to přece dobrý den, nebo ne?“

„Pracovat se smradlavým dobytkem a v hejnu much, tak si dobrý den nepředstavuju.“

Nebylo to poprvé, co Jackson vyjádřil nespokojenost s prací na farmě. Ernie jeho postoj znal, ale stále doufal, že to je jen přechodné období. „Mě práce se zvířaty venku baví. Nic bych nechtěl dělat radši než tohle.“

Jackson pokrčil rameny. „To já zas jo.“

„Co bys teda chtěl v životě dělat?“ zeptal se Ernie trochu nevrle a podal kamarádovi mýdlo. Podle něj nebylo správné, že Jackson nebere jako samozřejmost fakt, že ranč jednou zdědí. Sám by totiž dal za vlastní farmu nevímco.

Jackson se zamyslel a pak se jeho tvář rozjasnila. „Když je teď po válce, rád bych si ve městě otevřel obchod nebo hospodu. Cokoli by bylo lepší než celý den čichat kravský a ovčí puch.“

„Vážně bys tak snadno vyměnil venkovský život za městský? Bylo by to něco úplně jiného.“

„V to právě doufám.“

„Kdybys z farmy odešel, tvému tátovi by to zlomilo srdce. Stejně jako ty se narodil na ranči a celý život na něm maká, tak jako předtím jeho otec a děda, a to kvůli tobě.“

„Myslíš, že to nevím? Hergot! Vždyť mi připomíná dennodenně, že to všechno dělá pro mě.“ Otráveně obrátil oči v sloup. „Je to prostě moc těžké břímě, ale jak mu mám sakra vysvětlit, že si neumím představit, že se téhle práci budu věnovat příštích padesát let? Podle mě je nespravedlivé, když musím tohle břemeno nést. Proto taky doufám, že se Beatrice provdá za někoho, kdo se bude chtít stát farmářem a jednou tenhle ranč převezme. Tím by zůstal v rodině.“

„Pokud jde o Beu, provdá se za syna Freda Sinclaira z Wilmot Downsu, a ten převezme farmu po svém otci,“ připomněl mu Ernie.

Jackson si smutně povzdechl. „V jednom kuse myslím na to, že odsud vypadnu.“

„Jacksone, nedělej to. Brzo budou Vánoce, tak si odpočineš.“

„Jo, díky mámině výstavě pobudeme nějaký čas ve městě. Pojedeš s námi, viď?“

„Ne, až budete s rodinou ve městě, já zůstanu tady a budu tátovi pomáhat na ranči.“

Jackson si nemohl pomoct, musel Ernieho zápal obdivovat, i když ho na druhé straně nechápal. „Já bych se chtěl ve městě zdržet o pár dnů déle. Tátovi jsem to ještě neřekl. Doufám, že to přijme.“

„Co máš za lubem?“

„Povyrazit si. A poptat se po možnostech.“

Erniemu se to nezamlouvalo. Mohl jen doufat, že si to Jackson ještě rozmyslí.

„Nazdar!“ zazněl za nimi Melodyin tichý hlas.

Oba kluci se rázem otočili. Melody stála vedle svého koně, usmívala se, ale pevně svírala uzdu, jako by na tom závisel její život, a třásla se jako osika.

„Ahoj!“ Jackson se obrátil zpět k neckám.

„Ahoj, Melody,“ opětoval pozdrav Ernie. Neušlo mu, jak se zahleděla na Jacksona. Nedalo se přehlédnout, jak ho zbožňuje, zato jemu to nedocházelo. „Chystáš se na cestu domů?“

Melody přešlapovala neklidně na místě. „Ano,“ odpověděla maně a svěsila hlavu. Jackson se po ní ohlédl jen krátce a lhostejně.

Zhluboka se nadechla. „Jenom jsem se chtěla zeptat… Jdeš na závěrečný školní ples?“

Jackson svraštil čelo a podíval se na Ernieho. „Kdo? Já, nebo on?“

Zjevně ji tím uvedl do rozpaků. „Oba,“ řekla váhavě, zklamaná tím, jak nemožně Jackson na otázku zareagoval.

„Co bychom na školním plese asi tak dělali?“ divil se.

Melody ucítila, že se zarděla. „Přece tancovali…“ Snažila se na sobě nedat znát, jak ji ponížil.

Jackson se zasmál, jako by na tom nápadu bylo něco k smíchu. Zato Ernie se tvářil soucitně.

„Melody, co chceš vlastně dělat po škole?“ zeptal se vlídně, aby změnil téma.

„Ještě nevím. Než se rozhodnu, asi budu rodičům pomáhat v krámě.“ Nyní se na Jacksona nedokázala podívat.

„Ještě o tom máš čas přemýšlet,“ pousmál se Ernie.

Jackson si setřásl vodu z rukou. „Už bychom měli jít,“ pobídl Ernieho. „Ahoj, Melody!“

Ta se cítila odmítnutá. O krok couvla a se svěšenou hlavou nasedla na koně.

„Na shledanou, Melody, a dojeď dobře domů!“ zavolal za ní Ernie. Ještě jednou se na ni usmál a pospíchal za Jacksonem, který už měl namířeno k hlavní budově a ani se neohlédl. „Ta holka je do tebe odjakživa zamilovaná,“ prohodil vážně.

„Kdo? Melody? Neblázni. Vždyť je to ještě dítě,“ opáčil Jackson povýšeně.

„No a co? Tak je to poblouznění středoškolačky. Ale tys ji jednoduše ignoroval.“

„Snad si fakticky nemyslela, že by nás napadlo jít na školní ples, co?“

„To s tebou tam chce jít, a ne se mnou. A řek bych, že si musela dodat kus odvahy, aby tě o to požádala, tak jsi ji klidně moh odmítnout trochu laskavěji. Určitě cítí potupu.“

„To mě nenapadlo.“

Ernie zavrtěl hlavou. Ještě jednou se ohlédl za Melody. Odjížděla odtud se sklopenou hlavou. Dost možná ji večer čekalo usínání v slzách.

„Drahoušku, nevzrušuje tě, že se ti blíží výstava?“ zeptal se Cornell u večeře Georginy.

Vera odnesla tři porce do správcovy chalupy, kde bydlela její rodina, a tak měli Hastingsovi při večeři čas sami na sebe. Kromě této večerní rutiny bývali většinou méně formální a obědvali nebo svačili všichni společně v kuchyni hlavní budovy nebo, pokud to počasí dovolilo, v zastřešené části verandy.

„Ano, vzrušuje mě to,“ přitakala Georgina. „Se svými pracemi jsem moc spokojena a doufám, že se setkají s příznivým ohlasem.“

„Jsem o tom přesvědčenej,“ ujistil ji manžel. „Jsou skvostný.“

„Děkuji. Vidíš, málem bych zapomněla: Včera mi přišlo poštou potvrzení, že se vernisáž koná šestnáctého prosince.“

„Tak navrhuju, abysme se na cestu vydali čtrnáctýho a vrátili se devatenáctýho, akorát včas k Vánocům."

„Tati, a nemůžeme je slavit ve městě?" nadhodil Jackson. „Bylo by to větší vzrůšo."

„Ne, Vánoce se maj slavit doma, se svejma nejbližšíma." Cornell přelétl očima syna, dceru i manželku. „To znamená včetně široký rodiny."

Jackson věděl, že tím myslí také Harleyho, Veru a Ernieho. „Vsadím se, že by Atwellovi neměli nic proti tomu, kdyby pro jednou trávili Vánoce bez nás," nenechal se odradit.

„Jacksone, nebuď bláhovej. Však víš, jak ráda nám Vera k Vánocům chystá lahůdky. A kromě nás nemá v Jižní Austrálii rodinu."

Georgina věděla, že Vera v průběhu let občas navštěvuje matku, když nakupuje v prodejně smíšeného zboží v Paskevillu. Ale s otcem se viděla až v roce 1942, potom co se od mámy dověděla, že leží v nemocnici s těžkou rakovinou jícnu a patrně nepřežije víkend. Norma dceru neprosila, aby se do nemocnice rozjela, a ani ona, ani otec nečekali, že by to Vera udělala. Ona však pokládala za správné jej navštívit. Ernie ji doprovázel, aby jí byl oporou.

Vera víceméně předpokládala, že se na ni otec stále zlobí, ale vyrovnala se s tím a už se ho nebála. Když přistoupila k jeho posteli, k jejímu údivu jí stiskl ruku a po vpadlých tvářích mu stékaly slzy. Představila mu Ernieho, protože se osobně dosud nesetkali, jenom se tu a tam ve vsi viděli na dálku. Dědeček mu potřásl rukou. Vinou nádoru nemohl mluvit a i jeho vzhled Verou otřásl, nicméně se snažila, aby to na ní nepoznal. Po tělesné stránce to zdaleka nebyl ten člověk, jakého si pamatovala, ale nejvíc ji vyděsilo, jak je vetchý.

Hodinu potom, co se s ním rozloučili, Burt zemřel. Vera měla pocit, že jí odpustil, a to jí pomohlo záležitost konečně považovat za uzavřenou. Svěřila se s tím matce a ta jí sdělila svůj postřeh, že i Burt našel vnitřní klid. Jako by až potom

mohl vypustit duši. Lékaři jeho smrt předvídali již několik dnů a nedovedli si vysvětlit, čím to, že se drží tak dlouho. Až když se s Verou konečně usmířil, dávalo to smysl.

Veřin bratr u otce v čase jeho smrti nebyl a nikdo nevěděl, jak mu poslat vzkaz, protože byl jako střihač ovcí hodně na cestách. Z domova odešel v šestnácti letech a na návštěvu se vracel zřídka. Když se rozloučil s Verou, sotva mohl počítat s tím, že přijde o otce, a ona mu to nemohla mít za zlé.

Měsíc po otcově pohřbu Vera navštívila matku. Byl to pro ni divný pocit, po dlouhých letech se vrátit do místa, kde vyrůstala. Na vdovu byl smutný pohled. Po krátkou dobu, co Burt marodil, o něj pečovala, ale když byl nyní po smrti, připadala si ztracená. Vera jí připomněla, že má konečně pokoj a může žít vlastní život.

„A co mám asi tak dělat? Robbie vandruje jako střihač po celé zemi a ty jsi na farmě. Nemám tady žádné příbuzné, zbylo mi jen několik dobrých přátel. O to se postaral tvůj otec."

„Tak zajeď na návštěvu k tetě Hazel. Ta je taky úplně sama, ne?"

„Jistě má vlastní život," vymlouvala jí ten nápad Norma. Hazel byla její jediná sestra a přede dvěma lety ovdověla. Měla tři děti a sedm vnoučat a v dopisech se opakovaně zmiňovala o známých.

„Jsem si jistá, že by si udělal čas i na tebe."

Dva měsíce potom, co si Norma s Hazel opět dopisovala, přesídlila do jihoaustralského Brightonu, předměstí Adelaidu, kde bydlela v domě se sestrou. Vyšlo najevo, že i ona je osamělá, protože děti mají dost starostí s vlastními rodinami a dvě z nich žijí na venkově. Navíc dvě nejbližší kamarádky již byly po smrti.

Z matčiných dopisů se Vera dověděla, že si s Hazel dobře užívají. Podle všeho si v dětství rozuměly a nyní na svůj tehdejší vztah úspěšně navazovaly. Vstoupily do místního klubu bowls a Norma zjistila, že má na toto sportovní odvětví nadání. Mimoto chodily v Glenelgu do kina nebo jezdily tramvají do města na nákupy. Hazelina pejska chodily venčit na

pláž. Hazel hrála na klavír a občas zvaly jiné členky oddílu na oslavu a společně zpívaly. Vera měla z matky upřímnou radost.

„Jacksone, přece víš, že nás Atwellovi pokládají za rodinu," přisvědčila nyní Georgina. „Ernie je pro tebe jako bratr."

„To neznamená, že musíme dělat všechno společně."

„Jak jsem řek, do města pojedem čtrnáctýho a vrátíme se devatenáctýho." Cornellův tón nenechal nikoho na pochybách, že tím pro něj téma skončilo.

„Tati, já bych stejně rád zůstal ve městě ještě o pár dnů déle," nevzdával se Jackson svého plánu. „Ale na Vánoce se vrátím včas, když vám na tom s mámou tolik záleží."

Cornell to zvažoval. Neušlo mu, že syn není spokojený se životem na farmě, a zamýšlel se nad tím. Možná by Jacksonovi prospělo, kdyby měl trochu času pro sebe. Třeba by to jeho stanovisko změnilo. Zkoumal, jak se na to tváří Georgina. „Co myslíš, drahá?"

„Jacksone, slibuješ, že se do Vánoc vrátíš? Bez tebe by to nebylo ono."

„Jasně, mami. Do Vánoc jsem zpátky."

„Poprosím jednoho ze svých kolegů výtvarníků, aby Jacksona nechal pár dnů bydlet u sebe," napadlo ji. „Postará se o něj."

Jackson v duchu zasténal, ale raději držel jazyk za zuby. Dovtípil se, že není vhodná chvíle něco namítat. V sázce totiž bylo pár dnů volna.

„Noahu, dnes přišel dopis od Felicie," oznámila Jane Phillipsová manželovi. Právě obsloužili poslední zákazníky a obchod se smíšeným zbožím v Paskevillu do druhého dne zavřeli. „Je to odpověď na psaní, ve kterém jsem jí před pár týdny vylíčila své starosti o Melodyinu budoucnost, až dodělá školu. Vzpomínáš?"

„Ano. Ale pochybuju, že tvá sestra z Francie něco zmůže."

Jane vytáhla dopis z kapsy zástěry. „No, ptá se, jestli k ní nechceme Melody na nějaký čas poslat.“

„Do Francie?“ podivil se Noah. „K čemu?“

„Její muž, Antoine, je módní fotograf a zřejmě má ve své firmě moc práce, a tak je napadlo, že by mu Melody mohla pomáhat. Jejich dcery totiž ještě chodí do školy.“

„Melody přece o fotografování nic neví, natož o módě.“

„Antoine by ji zaučil. Myslím, že je to pro ni báječná příležitost.“ Jane nedokázala skrýt v hlase vzrušení. Sama by v Melodyině věku dala za takovou šanci nevímco, ale nahlas to neřekla, aby si to Noah nevyložil tak, že je se svým životem nespokojená.

„Ale vždyť jí ještě není ani sedmnáct.“ Nápad poslat jedinou dceru do ciziny tisíce kilometrů za moře se Noahovi vůbec nezamlouval. „Francouzsky neumí ani slovo.“

„Felicia ji to naučí. A s pomocí sestřenic jí to půjde ještě líp.“ Jane dělala všechno možné, aby z manžela vymámila souhlas.

Noah zadumaně svraštil čelo. „Počítal jsem, že se provdá za některého mládence z okolí.“

„Nehodlá se provdat za nikoho jiného než za jistého Jacksona Hastingse, ale buďme upřímní: Toho se nedočká, že? Jackson vypadá jako filmová hvězda. Žádná zdejší holka mu není dost dobrá. Jenže Melody to nechápe. Už dlouho se mezi lidmi ztrapňuje. Nesnesu, jak ji to deptá, ale nejsem ji prostě schopná přivést k rozumu. Co z ní bude? Pracovat v krámě na venkově není moc slibná vyhlídka, co?“

Noah přemýšlel. I on si již dělal o Melody starosti. Neustále se rmoutila a pomáhat v prodejně ji jednoznačně nudilo. „Nejspíš máš pravdu. Ale ať je to jak chce: Bude se jí vůbec chtít? To je teď zásadní otázka.“

„Bude,“ věřila Jane. „Osobně ji posadím do letadla. A jí to povíme, až bude všechno dohodnuto.“

Leden 1947

„Kam letíš?“ Bea vykulila oči.

„Do Paříže. To je ve Francii,“ odpověděla Melody méně nadšeně.

„Já vím, kde leží Paříž. Jenom nemůžu uvěřit, že tam cestuješ. Jak k tomu došlo?“

„Naši mě posílají načas k tetě Felicii a strýci Antoinovi. Je to módní fotograf a já mu mám pomáhat. Není to napořád.“

„To znamená, že se seznámíš s nějakým francouzským hezounem a provdáš se za něj!“ zvolala Bea nadšeně.

„Žádného Francouze si vzít nechci!“ ohradila se Melody s jistotou. Chtěla se provdat jen a jen za Jacksona; na tomhle předsevzetí nemínila nic změnit.

„Co to slyším o sňatku s Francouzem?“ Georgina zrovna vešla na verandu na farmě Sunnyvale a zaslechla útržek rozhovoru.

„Mami, Melody poletí pracovat do Francie,“ sdělila jí novinu Bea.

„Do Francie? To je senzace!“ Georgina si k děvčatům přisedla. „Beo, chtěla bys ji vyprovodit?“

Beatrice se na ni podívala zděšeně. „Ani nápad! Odjíždí už v pátek, a na sobotu jsem domluvená s Warrenem na piknik.“

Georgina se usmála.

„Paní Hastingsová, vždyť to není navždycky,“ zdůraznila Melody, neboť si myslela na Jacksona. „Jednou se určitě vrátím.“

„To je dobře. Do té doby si pamatuj: Hleď co nejvíc nasát francouzskou kulturu, ta ti rozšíří rozhled. Ale musím tě varovat: Slyšela jsem, že Francouzi jsou šarmantní jako nikdo. Mohlo by to pro tebe znamenat menší kulturní šok.“ Doufala, že zdvořilé chování prospěje Melodyinu sebevědomí, což by se jí mohlo hodit.

„Jsem zvědavá, jak tvé dobrodružství dopadne. Musíš mi psát!“ upozornila ji Bea. „Škoda že propásneš mou svatbu s Warrenem.“

Georgina ji zpražila pohledem. „Vždyť tě ještě nepožádal o ruku," připomněla dceři.

„Ale požádá," tvrdila Bea sebejistě. „A jestli ne, tak požádám já jeho. Tak jako tak se vezmeme."

Georgina se zasmála.

Koutkem oka Melody zahlédla, jak Jackson a Ernie vycházejí ze stáje a míří k nim. Strašně doufala, že Jacksona před odjezdem ještě uvidí, a proto se jí srdce rozbušilo. Ráda by mu vyprávěla o svých plánech, jenomže se ostýchala. Sotva kluci vkročili na verandu, Bea se s novinkou hned vytasila.

„Melody se stěhuje do Paříže," oznámila jim vzrušeně. „Není to úžasné?"

Melody pozorně sledovala Jacksonovu reakci a zklamalo ji, že u něj informace nevyvolala nic víc než mírnou zvědavost.

„Páni, do Paříže!" Na Ernieho tváři se rozhostil vřelý úsměv. „To je paráda!"

„Co tam budeš dělat?" vyzvídal Jackson. Melody vycítila, že se ptá jenom ze zdvořilosti, přesto byla jako u vytržení.

„Budu pomáhat strýčkovi. On má firmu jako módní fotograf." Melody doufala, že to zní světácky a dospěle.

„To je zajímavé." Nyní opravdu upoutala Jacksonův zájem. „A jak jsi k tomu přišla?"

„Máma to dojednala s tetou. I když bych radši zůstala tady."

„Proč proboha?" nechápal Jackson. „V Paříži je přece daleko větší zábava než tady."

„Myslíš?"

„Jo. Tady na poloostrově chcípl pes. Koukej z téhle bezvadné příležitosti vytřískat co nejvíc."

„Vezmu si to k srdci. Ale nechci tam zůstat navěky," poznamenala Melody v naději, že ho vyprovokuje, aby se těšil na její návrat.

„Já bych tam na tvém místě zůstal," vyvedl ji z omylu Jackson.

Melody ucítila, jak se červená. Kdyby se nevrátila, bylo by mu to úplně jedno.

Ernie v její tváři četl každé citové hnutí a štvalo ho, že Jackson její city zcela zjevně přehlíží. „Melody, Paříž pro tebe bude určitě vynikající zkušenost," prohodil. „Přeju ti šťastnou cestu! Až se vrátíš, budeš nám muset všechno vyprávět. Už se těšíme."

„Díky!" zašeptala.

2. kapitola

Listopad 1949

„Jacksone, tady jsi," zareagoval Ernie udiveně, když jeho kamarád vešel do sedlovny za stájemi. Bylo nedělní odpoledne a Ernie dělal to, co touhle dobou obvykle: čistil sedla. Nejprve celý povrch kůže ošetřil sedlovým mýdlem a nyní leštil drobné součásti a třmeny.

Užasle pozoroval, jak se Jackson přímo vznáší a celý září. Takhle ho nezažil už dlouho. Nápadné to bylo především z toho důvodu, že jeho dobrá nálada byla v příkrém rozporu s tím, že se spolu s rodiči právě vrátil z posledního rozloučení s babičkou Isobel. „Jaký byl pohřeb?"

„Krásný. Hlavně díky jejímu dobrému příteli Samuelu Medwinovi. Podle jeho výpovědi si s babičkou navzájem slíbili, že ten, kdo druhého přežije, pronese pohřební řeč. Ta byla kupodivu moc legrační. Ve třiadevadesáti letech si Medwin mohl dovolit nebrat si servítky a užít něco suchého humoru." Jackson měl starce ještě před očima. Chatrná postava, bílé vlasy a mohutný knír, zato vystupoval důstojně a stál rovně jako svíčka. „On tu morbidní záležitost okořenil fórky – přesně jak si to babička přála."

„To rád slyším," poznamenal Ernie.

„Když si jeho proslov vybavím, znova si uvědomuju, jak to bylo neobyčejné. Patřila k lidem, co přežili zkázu Titanicu

hned při jeho první plavbě, což byl zázrak, když se uváží, že tenkrát zahynulo přes patnáct set lidí, mezi nimi taky děda. Babička pak pochovala ještě tři další manžely. Medwin nevyloučil, že za to mohlo víceméně její mizerné kuchařské umění, ale protože byli všichni prachatí, pokaždé ještě víc zbohatla i ona. Jeho výroky se v téhle souvislosti můžou zdát nechutné, ale díky jeho estrádnímu vystoupení se smuteční hosté mohli potrhat smíchem."

„Já jsem se s tvou babičkou párkrát setkal, když tady byla na návštěvě. Každopádně zanechala nezapomenutelný dojem," připomněl si Ernie.

„Byla to fakt osobnost," přisvědčil Jackson. „Kolik babiček kouří dýmku a chová mexické bezsrsté kočky? Její sochy ze začátku století, na tu dobu dost odvážné, zdobí známá místa na celém světě. A její lásku k umění po ní zdědila moje máma. Stejně velký talent a stejně mizerné kuchařské umění. Naštěstí umí vařit tvoje máma. Kdo ví, jak bychom jinak dopadli."

Ernie myslel na mnoho jiných zábavných příhod, které o babičce Isobel slyšel. „Muselo to pro vás být těžké, rozloučit se s tak báječným člověkem," řekl po chvíli.

„Bylo jí dvaadevadesát a měla pěkný a bohatý život. Jak to formuloval Samuel Medwin, neměli bychom pro ni truchlit, ale pokládat si za čest, že jsme ji znali."

„To je dobrý úhel pohledu."

„Ano, ale je na tom ještě něco lepšího." Jacksonovi se zablýsklo v očích. „Ernie, dneska se mi naskytla životní příležitost," spustil vzrušeně. Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. „Dověděl jsem se, že mi babička odkázala spoustu peněz," šeptal. „Zřejmě si mě oblíbila, a proto dostanu z dědictví největší podíl. Beatrice ho beztak nepotřebuje, ta si žije šťastně s Warrenem a jeho rodiči ve Wilmot Downsu." Zhluboka se nadechl. „Víš, co to znamená, ne? Konečně můžu z farmy odejít a začít žít po svém."

Ernieho to hluboce zdrtilo. „Co tomu řekne tvůj otec?" Odpověď vytušil.

„Ještě o tom neví. Navrhl, abych si peníze uložil a schoval, že prý se mi budou hodit v období sucha nebo až klesnou ceny hovězího. Až jednou budu stát v čele ranče.“ Jacksonovi se protočily panenky. „Jenomže já mám docela jiné plány.“

Ernie věděl, že je Jackson na farmě s přibývajícími lety čím dál nespokojenější. Přesto považoval návrh za velmi chytrý. Cornella měl rád a respektoval a trápilo ho, že se mu jeho syn chystá zlomit srdce. „Jacksone, asi bys měl dát na jeho radu nebo aspoň nějakou dobu uvažovat, než uděláš něco, čeho bys později litoval.“

„Zbláznil ses? Přece víš, jak se celou dobu nemůžu dočkat, až z farmy vypadnu. Tohle dědictví se mi přesně hodí. Takovou příležitost si nesmím nechat ujít.“

„Ani se neodvažuju zeptat, o jakých ‚jiných plánech‘ mluvíš,“ nadnesl Ernie opatrně.

„To uvidíš!“ zvolal Jackson a z postrojovny zvesela odešel.

1950

„Kde je Jackson?“ zeptal se Ernie, když v pondělí ráno potkal Cornella u košáru, kde byly ovce nachystané na střihače. Cornell právě nabral krmení do věder a Ernie chtěl zrovna naplnit koryta vodou.

„Včera odpoledne se měl vrátit z města, ale nepřijel,“ konstatoval Cornell otráveně. „Přitom ví, že dneska čekáme střihače a potřebujem každou ruku.“

Ernie nevěděl, co na to říct. Od jeho debaty s Jacksonem uplynuly tři měsíce a hrůza z toho, co přijde, ho tížila jako mlýnský kámen. Co když se Jackson rozhodl, že se nevrátí vůbec? Cornell chtěl ještě něco dodat, ale vtom se na příjezdové cestě objevila dvě vozidla. Příjezd střihačů hovor ukončil.

V následujících hodinách byli všichni plně zabraní do práce. V poledne si Ernie, Harley a šest střihačů udělali ve stínu vedle stodoly zaslouženou přestávku. Ostříháno měli sto padesát

ovcí, jejich vlnu přebranou, roztříděnou podle kvality a zabalenou. Pojídali hovězí pečeni a okurkové sendviče, které jim připravila Vera, a popíjeli silný černý čaj. Několik mužů kouřilo dýmku, takže se ve vzduchu vznášela vůně tabáku.

Po dvaceti minutách se chystali pustit zase do práce, a náhle se po příjezdové cestě blížil nablýskaný, očividně nový vůz. Zastavil vedle domu. Erniemu a Harleymu klesla překvapením čelist, když z něj vystoupil Jackson. Na sobě měl elegantní oblek a vypadal jako džentlmen.

„Jak se vám líbí?“ zavolal a pohladil kapotu.

Harley a Ernie šli k němu.

Jackson jim vysvětlil, že to je Ford Anglia. Zářil hrdostí.

„Ten je tvůj?“ žasl Ernie.

„Jo, můj.“

„Musel bejt pekelně drahej.“ Z Harleyho hlasu byla patrná nelibost. Jeho koupi vnímal jako lehkomyslné plýtvání zděděnými penězi.

„Za tu cenu rozhodně stojí,“ neochvějně ji hájil Jackson.

V tu chvíli vyšel ze stodoly Cornell. Hned jak syna zahlédl, zamířil k němu. „Kdes byl?“ uhodil na něj. „Věděls přece, že dneska přijedou střihači. Měl ses vrátit do včerejšího večera.“

„Dnes ráno jsem ještě musel něco vyřídit, mimo jiné v souvislosti s koupí tohohle auta. Líbí se ti?“

Cornell se na vůz mrkl jen letmo a protáhl kysele obličej. „Na ranč je nepraktickej.“

„Ne, tati, to je auto do města.“

„Tak proč sis ho koupil?“

Jackson váhal. „Protože se co nevidět přestěhuju do města.“ Zhluboka se nadechl. „Koupil jsem tam obchod. Abych se vyjádřil přesně, dva obchody, které chci spojit do jednoho velkého obchodního domu. Mají skvělou polohu – na rohu Rundlovy a Karlovy ulice, v samém centru. Pořídil jsem je za dobrou cenu. Tak výhodnou příležitost jsem si nemohl nechat ujít.“

Cornell na něj koukal jako na zjevení. „Tys… prošustroval celý dědictví?“

„Celé ne. Ještě musím nakoupit zboží a pustit se do rekonstrukce…“

„Jacksone, pojď dovnitř. Hned!“ poručil mu otec. Hnal se k zadní verandě a pokynul synovi, aby ho následoval.

Cestou zpátky ke stodole Ernie neměl dobrý pocit. Věděl, že tenhle den jednou nastane, a přesto mu vzniklá situace dávala zabrat.

Vera zrovna v kuchyni loupala zeleninu, když se přiřítil Cornell a za ním Jackson.

„Vero, můžeš nás na chvíli nechat o samotě?“ požádal ji Cornell.

Ještě nikdy ho nezažila tak rozzuřeného. „Samozřejmě. Půjdu posbírat prádlo. Už by mělo být suché.“

Otec se synem osaměli.

„Tati, já nechci řídit farmu. A vím, že z toho nemáš radost,“ začal Jackson klidně, jakmile se za Verou zavřely dveře. Během dlouhé cesty z města na ranč se mu honily hlavou myšlenky na nový obchod a chtěl se o ně podělit s rodinou.

„Bodejť bych z toho měl radost!“ vyštěkl Cornell. „Nemůžu prostě uvěřit, žes to udělal.“ Způsobilo mu to hluboké zklamání. „Tahle farma je v rukou našeho rodu po tři generace.“

„Já vím, vtloukáš mi to do hlavy v jednom kuse,“ vyhrkl Jackson.

„Nechápu, že to pro tebe nic neznamená,“ osopil se na něj Cornell, tentokrát hlasitěji.

Jackson nebyl ochoten snášet výčitky a také zvýšil hlas. „Já zase nechápu, proč se nemůžeš smířit s tím, že nejsem statkář! Zkrátka nechci celý život dennodenně stát po kotníky v kravském hnoji. Chci žít a pracovat ve městě, řídit vlastní podnik, něco, co si vybuduju od základů.“

„A věříš, že to je snadný, jo?“

„Jistěže ne. Ale udělám všechno pro to, aby to vyšlo.“

„A co bude s farmou, až zestárnu a nebudu schopnej pracovat?“

„To já nevím. Prodej ji.“

Cornella se to viditelně dotklo. „Mám prodat tři generace dřiny?“ Nevěřícně kroutil hlavou.

„To, co dělaly dřívější generace Hastingsů, by nemělo rozhodovat o mé budoucnosti. Je to příliš velké břímě. Já ho na svých bedrech nést nehodlám.“

Cornell zahekal. „Břímě! Zřejmě jsi měl život moc lehkej! Každej jinej by byl za takový odkaz vděčnej.“

„To je možné, ale já bych rád šel vlastní cestou, a to taky udělám. Jestli mě v tom nemíníš podpořit, nic na tom nezměním.“

„V tom případě tady nepromarni už ani den. Spakuj si fidlátka a táhni do města!“ zařval Cornell vztekle a zmizel zadním vchodem.

Jackson se za ním díval. Neměl v plánu z domova odjet tak rychle a bylo mu smutno, že to došlo tak daleko, avšak v hloubi duše věděl, že otec jeho záměr nikdy nepodpoří.

Vera většinu rozhovoru vyslechla skrz otevřené kuchyňské okno. Nyní chvatně postavila koš s čistým prádlem na verandu a spěchala za Georginou, která malovala poblíž.

Jakmile obě došly k domu, Jackson již měl sbaleno a byl připravený k odjezdu. Po Cornellovi ani vidu ani slechu.

„Jacksone, už odjíždíš?“ posmutněla Georgina.

„Ano, mami. Nemůžu tady zůstat.“ Doufal, že tím matku neraní. „Však víš, že nechci být statkářem, jenže táta to nechápe.“ Honem jí popsal své plány a obchody, které koupil, a tím se mu vrátil radostný pocit.

Georgina si vždycky uvědomovala, že její syn není zrozen k tomu, aby se stal farmářem, a v nejednom rozhovoru vyjádřil zájem jednou provozovat obchod. Nikdy by si však nebyla pomyslela, že půjde o obchodní dům ve městě a velkorysé plány. Přesto věřila, že v téhle zkoušce obstojí.

„Co budeš prodávat?“ zajímala se.

„Dámské oděvy, kabelky, obuv, pánské obleky, klobouky a spodní prádlo. Později přibudou ještě šperky, parfémy a kosmetika. Možná budu jednou prodávat i nábytek.“

„To zní úžasně.“ Georgině jeho ambice učarovaly.

„Přál bych si, aby se na to táta díval taky tak,“ podotkl smutně.